

ei mattetud tedda mahha sisse õnnistud ma sisse, kui teia surri, ja mis need muud sured asjad seal kõik weel ollid. Jagal ühhel olli käst, sedda waest wälja lükkata oma ellupaiga pealt, tedda tappa, teia warra ja asja pärrida. Se mõjus, ja weel tõutati pealegi taewa riki ja asset Jumala jures sellele, kes ühte nisuggust tappis. Olli se nedetud üks keiser ehk kuningas, siis olli kõigil allamatel kange käst, tedda silma pilk mahha jätta, teia wastu affkata, tedda tappa. Kui se käst kohhe ei awitanud siis panti ka kõik se ma needmisse alla; se awitas. Kes tahtis teise pärrast ukkatusse sisse sada pörgus, kuhho papst paisas; parrem olli õmmetegi teist tappa. Täna päwil, kos Luther inimeste ingedelle walgust on saatnud, neid pörge pimedussest päästes, naerab igga mõistlik inimehe selle kõige komedi ülle ja teab, et teise needmine ehk kajestamine kõik tühhi on; agga sel korral wärriseti ja täideti kartussiga sõna. Kui Luther nüüd oma linnas sure wae ja jõuga õppetab, ja taewas teia sõna kaswada ja lejjuda laskis, siis tulli üks papst-troni peale, kes wäga suur owi piddas, kes ehhitas ja prassis ja selle tarwis paljo rahha prufis. Teia riik enam ei jõudnud teiale sedda rahha wälja anda ja mõtteldi siis ühhetoise wiisi peale, kuidas tedda kofko sada. Sadeti siis mugid iggale pole wälja kastitega patto andeksandmisse tseddelissi müüma, sest jo ammugi olli õppetud, et papst iggaühhele pattud andeks anda ja kinnitata wõib. Nüüd tulli üks muuk, nimega Tetsel, oma kastitega ka

sinna linna, kos Luther õppetab, löi seal ühte suurt ristti turro peale ülles übbe altari sarnase laua kõrwa ja affas seal oma kauwa wälja pajatama. Seal olli siis kõltsuggusid kauni asjake si sada, tseddelisi warraстамisse, tseddelisi walletamisse, tseddelisi rõwumisse, tseddelisi igga mu asja tarwis. Ja Tetsel, waia ea lustiline küllamees, üdis jures ostjattele, kes ümber ringi lada wi sil koos seisid wahtides, sest kes ei tahtnud mitte õntsaaks sada: kui se rahha kasti kõllab, ingeke sul pörgust willab; ostke ingekessed, ostke, pühha issa jaggab teile suurt armo, kütke Jumalat, pühhal issal on pil meel ja suur nõu, suur wõimuss, ta wõib andeks anda ka, kui legi pühha neisi endagi kallale olles tütkinud. Pühha issa au on suur; waatke ingekessed siin on arm. Nõnda õppetab Tetsel. Kui nüüd Luther sedda äbbematta luggo isse oma silmi ees näggi, siis tõusis teia meel pahbandusse sees, ja enam ei jõudnud teia kannatata, mis kannatamisse wäart ei olud. Sel 31 Oktobri ku päwal 1517, kellest päwast ja ajast sanik sedda Lutherusse usso ülleswõtmiist ürgatakse, löi teia 95 peatükki terriko ukse külge, kos teia õppetab, et üks inimehe teisele teia patto andeks anda ei wõi, kui se isse tedda oma sündames ei kahhetse, tedda mahha ei jätta, ja et papstil koggoniste sedda melewalda ei olle, mis teia endale pettusse ja kawwalusse läbbi kätte kistunud on. Pühhas kirjäs ei seisa sellest ühte ainuski sõna; kost teia sedda on wõtud? Kui ellus tulli jooksid need sõnad läbbi kõige se Saksa ma, jo pari nädala pär: